

лиарди желѣзни парчета отъ прѣскашитѣ се мини, бризанти и бомби, размѣсени съ камъни и заледена прѣстъ, надѣ защитниците се надигатъ тия смъртоносни облаци и прихлупватъ отъ вредѣ върха.

По-слабитѣ не издържатъ разрушението и трѣска на минитѣ. То е страшно, замайваще и вбѣсяваще. Не всѣки може да устои на образувания отъ тѣхъ врящѣ адѣ. Които иматъ изтощени нерви, веднага изгубватъ своя умъ, забравятъ да се пазятъ и хукватъ всрѣдъ летящата смъртъ и намиратъ облекчение на страданията си. Опустошението е страшно. Азъ вече почвамъ да губя не само самообладанието си, но и съзнанието и мъчно мога да се задържа на тая стихийна яростъ, която немилостиво разкъсва цѣлото ми същество. Идватъ минути, когато азъ се забравямъ и искамъ да се дигна отъ скривалището си, въ което съмъ се свилъ възнакъ и да хукна на кждето ми видятъ очитѣ. Нѣмамъ сили повече да издържамъ. Азъ полудявамъ. Мозъкътъ ми се разтапя отъ тия хиляди удари, които, като нажежени шишове, идатъ тамъ отъ изливащата се черна вряща смола и се забиватъ съ кискането на удовлетворената отъ топлата кръвъ хиена. Мозъкътъ ми пращи, пече се и късатъ се всички нишки съ живота и съ свѣта.

— Идатъ! Идатъ! Сърбитѣ! Бомбитѣ! Бомбитѣ! — и като въ просѣница, около менъ, надѣ менъ се носятъ нечовѣшки викове. Съ невѣроятни усилия напръгамъ воля и мисци и се изправямъ. Около менъ е закипѣла нова борба. Адския артилерийски огънь е намалѣлъ и пренесенъ назадъ задъ гърба на Каймакъ-Чаланъ и вражитѣ вериги съ неспиренъ устремъ напиратъ предѣ теленитѣ мрежи на четвърта дружина, да се вмъкнатъ въ окопитѣ ѝ. Но въ тия изрити и изличени отъ артилерията окопи, като по чудо възкръсватъ изъ задъ оцѣлѣлитѣ заслони и лисичи дупки, свещенитѣ феникси и посрѣщатъ достойно неусмирения още врагъ, обсипватъ го съ пушеченъ огънь и бомби. Нашата артилерия, задушена, съ ранена или избита прислуга, не може да бжде въ помощъ, но защитниците, макаръ и малко останали, успѣватъ да отбиватъ яростнитѣ атаки на сър-